

ABONAMENTE 2016 TRIBUNA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Vă invităm să vă abonați la Tribuna Învățământului, revista națională a educației românești! Revista se procură numai prin abonament. Detalii, în pagina 2

Pentru calitatea școlii românești!

TRIBUNA

învățământului

Revistă națională de știință, educație și cultură

fondată în 1949 apare LUNEA

Anul LXVII · 1345 (3225) · 6 - 12 iunie 2016 · 16 pagini - 3,70 lei

www.tribunainvatamantului.ro

Bookfest 2016, o ediție care a demonstrat că încă se citește

Invitatul Tribunei

Prof. univ. dr. ing. Gheorghe-Constantin IONESCU,
Președintele Sindicatului „Corpul Profesional Universitar”, Universitatea din Oradea

Eu nu sunt diluat!

(urmăre din pagina 1)

Suntem niște viețuitori români mândri doar de obârșia noastră, scrisă de către alții, dar pe care noi nu o onorăm cu atitudinea corespunzătoare – acceptând mediocritatea ca pe o virtute, avem convingerea că suntem „umani”, când, de fapt, suntem artificiali: facem legi, ordonanțe de urgență, regulamente și proceduri care pedepsesc crima, traficul de influență, abuzul de orice fel, furtul și minciuna, dar... avem „excepții” la toate, pentru că „și ce dacă a greșit și el de două, trei, cinci ori, îl atenționez, frumos, în scris, că a greșit și gata, s-a rezolvat”. Adică, de acum, respectivul „cetățean” a devenit „mediocru meu”. Și, uite-așa, se „nasc” tot mai mulți cetățeni artificiali cu simplul civic alterat, scăpați de „ghinionul” de a fi prinși, încălcând o lege pe care ar fi trebuit să o aplice tocmai cei care i-au „jertat”!

Îl invit pe domnul Tolontan, sau pe oricare alt jurnalist cu atitudine nediluată, să cotrobăie și prin sertarele dezordonate, învechite și infectate ale învățământului românesc, fie el preuniversitar sau mai ales universitar. „Învățământul este o prioritate națională!” – a devenit, de mult timp, o simplă declarație, niște vorbe, acolo, uitate prin toate variantele legislative ale oricăror guverne, pentru că toți, fără excepții, au vrut să ne convingă de virtutea lor națională, de dragostea lor de țară, de interes pentru viitorul acestei nații, dar toți – niciun prim-ministru, niciun ministru de resort, niciun președinte de țară n-a aplicat sau n-a luat nicio atitudine pentru nerespectarea articolului care prevede alocarea a 6% din PIB pentru învățământ (Art. 8 – Legea Educației Naționale – 2011). În baza autonomiei universitare, cei mai mulți dintre conducătorii universităților, împreună cu senatele acestora, fac exact ceea ce vor, uitând – cu bună știință – faptul că libertatea lor decizională este posibilă numai, subliniez, numai între limitele impuse prin lege.

Chiar niciunul dintre conducătorii noștri – din Minister, din Guvern, din Parlament – nu simte gradul de diluare a învățământului românesc? Nu simte nimeni durerea părinților care-și plâng copiii plecați prin țări străine, obligați la dezrădăcinare de diluarea masivă a conștiinței de neam?

De peste 20 de ani, cam toate au început să se inverseze: respectul față de rude, colegi, prieteni – față de semenii, în general – a devenit un „păcat” național, în timp ce ura, dezgustul, bătaia de joc, minciuna, denunțul camolnos au căpătat „valoarea” de „educație supremă”, devenind emblema unei „elite” superioare, îndreptățită să spună orice, oricui și oricând, dar mai ales să „facă” absolut orice, oricui și oricând pentru că vrea și poate.

Vă mai amintiți de atacul terorist de la Redacția Charlie Hebdo, din ianuarie 2015, în urma căruia 12 persoane și-au pierdut viața?

Atunci, zeci de mii de parizieni au ieșit în stradă, protestând, strigând într-un glas „Je suis Charlie!” Sute de mii au făcut la fel în toată Franța, milioane – în toată lumea, chiar și în România!

În țara noastră, astăzi, un jurnalist descoperă faptul că o firmă cu acte legale vinde spațiile – cine știe de câți ani? – apă chioară etichetată ca dezinfectant!

Stupefiant! Incredibil! Inacceptabil!

Chiar așa să fie? Dacă da, unde sunt milioanele de protestatari români?

Eu nu văd nimic „stupefiant” în acest fapt, pentru că, trăind în această țară de peste 55 de ani, am avut deci suficient timp în care să-mi dau seama că este vorba despre un fapt banal, obișnuit: un spital cu holuri murdare, saloane insalubre și mobilier „second hand” nu poate avea săli de operații dotate corespunzător și dezinfectate la

maximum! Câți medici s-au plâns de aceste condiții de muncă? Câți bolnavi sau aparținători ai acestora s-au „revoltat”? Câți manageri de spital au luat ATITUDINE?

Cât de „incredibil” poate fi un „fenomen” pe care îl vezi cu ochii tăi petrecându-se, zi de zi, de zeci de ani? Cine să creadă că „nu e bine!” Miniștrii care s-au simțit confortabil în cabinetele lor „dezinfectate”, zilnic, de către „femeile de serviciu”, iar când e „nevoie” de vreo intervenție, „dau o fugă” în Austria, Germania sau Turcia?

E cumva „inacceptabil”? Câți „cetățeni români” au ieșit în stradă, strigând până la epuizare „EU NU SUNT DILUAT!”?

Din păcate, aceasta este starea națiunii: O ȚARĂ DILUATĂ LA TOATE NIVELURILE!

Suntem un popor într-o semiconștientă permanentă, condus de către guverne care se balansează, ciclic, între mediocritate și semidictism.

(continuare în pagina 15)

Încet-încet, călit în „lupte” sindicale și „dialoguri” sterile cu mai toți vremelnicii noștri conducători – de țară, de guvern, de ministere –, am înțeles ceea ce ei n-au vrut să accepte niciodată: noi – dascălii, medicii, cercetătorii, noi – făuritorii existenței viitorului țării, noi – născătorii de generații cu minte sănătoasă în trup sănătos, pentru asigurarea unei nații prospere, suntem pedepsiți atunci când gândim, când criticăm...

Chiar nu simte nimeni, angrenat fiind în sistemul național de învățământ, să dea o mână de ajutor, din interior, domnului ministru Curaj, care încearcă din răspuțeri să readucă învățământul pe un făgaș normal, performant, cu deschidere spre noile provocări mondiale? Avem oameni valoroși la conducerea ministerului de resort, care, de fiecare dată când au încercat ceva benefic sistemului de învățământ, au avut parte de nenumerate piedici atât din partea societății civile, cât și din interiorul sistemului.

Domnul Președinte Klaus Iohannis a lansat o consultare publică, online, pentru proiectul „România Educată”, propunându-ne să construim, împreună, o viziune și un set de obiective de țară pe măsura ambițiilor noastre, ca stat modern. Ele vor fi urmate, în 2017, de o strategie și un plan operațional, care să illustreze traseul pentru a ajunge unde ne-am propus. Demersul ar urma să se finalizeze în 2018, când, prin promovarea unui mix legislativ coerent, s-ar da, tot împreună, startul reformei pentru „România Educată”. Este momentul ca noi, toți actorii din sistemul educațional, în calitate de formatori de opinie, să ne raliem inițiativa domnului președinte și să contribuim la înfăptuirea acestui deziderat. Numai așa vom reuși să scoatem învățământul din conul de umbră în care a fost târât în cei 25 de ani de așa-zisă „democrație”, ani în care fiecare a făcut exact ceea ce a vrut, și nicidecum ce ar fi trebuit!

Avem pretenția, pe bună dreptate, să crească salariile în învățământ, să fie tentantă profesia de dascăl, să atragem tinerii în sistem, dar nu ne punem întrebarea: Oare care sunt pașii de urmat pentru a realiza toate aceste necesități vitale? Dacă, în continuare, sintagma „Învățământul este o prioritate națională” va rămâne un simplu slogan, invocat ciclic de către politicieni, în preajma campaniilor electorale, fără a se respecta prevederile legale privind alocările bugetare pentru învățământ, fără a se încheia parteneriate cu mediul socio-economic privat, vom rămâne pentru încă vreo 20 de ani cu aceleași probleme vitale nerezolvate, iar învățământul românesc va intra în colaps.

Se tot bate monedă pe elaborarea unei Legi a salarizării unitare a bugetarilor. Acest lucru este aproape imposibil de realizat, în condițiile în care legiuitorii noștri nu doresc să renunțe la salariile de 30-40.000 de lei din unele companii de stat. Pentru o adevărată Lege a salarizării

unitare a bugetarilor, trebuie o voință politică de fier, care să stabilească un minim pe economie – 1.500 de lei – și un maxim, acesta fiind salariul Președintelui României – 20.000 de lei, cu cinci până la opt trepte de salarizare.

În perioada interbelică, un profesor universitar avea salariul echivalent cu Secretarul de Stat și cu Generalul de Brigadă. Acum, profesorul câștigă cam cât un maistru strungar bun.

De multă vreme – cam de vreo 20 de ani – îmi doresc, în fiecare zi, să am „noroc”!

Nu mă mai rog pentru a avea sănătate, ci pentru norocul de a nu fi bolnav în țara mea!

Nu mă mai rog pentru a fi fericit, ci pentru norocul de a ști și să evit ghinionul care mă pândeste la orice pas!

Nu mă mai rog pentru a avea bani, ci pentru norocul de a supraviețui cu atât de puțin!

Aș încheia cu un citat dintr-un articol scris de către mine în Tribuna Învățământului nr. 1237/24-30 martie 2014 (deci acum mai bine de doi ani), prin care doream să trag un semnal de alarmă, rămas fără nimeni ecou până azi:

„Elitele societății românești de azi nu au un loc de cinste în ierarhia valorilor! Suntem înregimentați, fără voia noastră, într-o «anexă» a culturii, în care obligațiile devin tot mai multe și mai grele, iar recompensele – tot mai puține și mai firave.

De 20 de ani, învățământul este ținut într-un regim dietetic drastic; niciodată nu i s-a alocat 6% din PIB. Deși întotdeauna a fost considerat «prioritate națională», niciodată nu a avut câmara plină. Meru au fost așezați «alții» în capul mesei!

E momentul să-și aducă aminte, în acest an electoral, cei care ne conduc și au impresia că suntem ușor de păcălit, confundând demnitatea noastră cu o crasă naivitate, că intelectualul român nu mai acceptă să fie confundat cu un preș!

Nu mai vrem să răbdăm, unii, așteptând un bolid de zeamă chioară din mila unor trecători anonimi prin colbul istoriei.

Acesta țară va dăinui atâta timp cât prin școlile ei vor exista dascăli cu har, apreciați la justa lor valoare, și prin care vor trece elevi și studenți care doresc să devină OAMENI educați, nu «smecheri de cartier»!

Poate că cea mai mare parte dintre dascălii din România nu sunt atât de inteligenți pe cât și-ar dori, dar sigur nu sunt proști!

Deoarece EU NU SUNT DILUAT!, mă înclin, CU RESPECT, în fața tuturor dascălilor din România, pentru faptul că... încă mai rezist!